

učenik narodov in vodja zveličarja pravičnih! To je bilo zadnje slovo. Petra so gnali nazaj proti Rimu v dirkališče Neronovo na Vatikanu. Ondi so ga z glavo navzdol pribili na križ. Pavla pa, ker je bil rimski državljani, niso smeli umoriti na mestnem ozemlju, marveč gnali so ga dobro uro hoda daleč od mestnega obzidja po ostijski cesti v kraj, ki se je takrat imenoval «Ad Aquas Salvias», dandanes pa «Trije studenci.»

Na mestu, kjer sta se ločila oba apostola, stoji dandanes majhna kapelica, katero romar lahko prezre, ki je pa vredna, da si jo ogleda vsak. Nad vratmi nam kamenita podoba predstavlja, kako se apostola poslavljata in pod podobo so v laškem jeziku napisane besede njunega slovesa.

Pri «Treh studencih,» kjer je bil Pavel obglavljen, stojé dandanes tri cerkve: Sv. Vincencij in Anastazij, sv. Marija, nebeska lestvica in sv. Pavel pri treh studencih. Ta majhna cerkva stoji prav na onem mestu, kjer je rabelj odsekal Pavlu glavo. Ko stopimo v cerkvico, vidimo na steni na desno in levo v kamen uklesano mučeništvo sv. Petra in Pavla. Spredaj v cerkvici so trije studenci iz katerih pije vsak popotnik. V kotu na desno je za omrežjem nizek, kamenit steber, na katerega je Pavel moral nasloniti vrat, da mu je birič odsekal glavo. Odsekana glava je trikrat odskočila in, kjer se je dotaknila zemlje, je nastal studenec. In vsakokrat je jezik izgovoril presv. ime Jezus. To prelepo ime je apostol oznanjeval narodom, 219krat ga je zapisal v svojih krasnih pismih; nosil je ime Jezusovo, kakor pravi Tomaž Akvinski, v svojem srcu, ker je vedno nanj mislil; na svojem čelu, ker je je vedno javno spoznaval; na svojem jeziku, ker je vedno o njem govoril; v svojem peresu, ker je tako krasno pisal v njegovo čast; na svojih rokah, ker je toliko storil v njegovo slavo; nosil je je na telesu, ker je zanj brezmejno trpel. Umrl je neustrašeno, saj je že nekdanj s popolnim prepričanjem pisal: «Kristus mi je življenje in v smrti je moj dobiček.»

(Dalje prih.)

Prijateljica tlačanih narodov.

Mati ima nesrečnega, bolnega otroka. Noč in dan stoji ob postelji dragega ji bolnika. Skrbno opazuje vse njegovo gibanje. Kako bistre so njene oči! Iz pogledov ugane njegove želje, iz besed njegove bolečine, iz vzdihovanja njegovo hrepenenje po zdravju. Bog zna, kdo je bolj nesrečen, ali mati bolnega otroka ali pa otrok sam. Pregovor pravi, da v nesreči spoznamo svoje prave prijatelje, a isto tako resnično je, da v nesreči spoznamo zlato srce svoje matere.

Cerkve imenujemo kristjani svojo mater. Da je ona res naša mati, da skrbi z materinsko ljubeznijo za nas, o tem se posebno lahko prepričajo od sveta zaničevani in tlačani stanov. Cerkve ljubi sicer vse stanovne, a svojo najnežnejšo in najmilejšo ljubezen razliva uprav nad bednimi in revnimi stanovne naše zemlje. Jasno nam spričuje resnico te trditve zgodovina vseh časov, odkar se je seme krščanstva zasejalo v človeška srca. Ravno v skrbi in ljubezni do ubogih in zatiranih ljudij se kaže zlato srce matere cerkve.

Za časa Kristusovega je vladala povsod, tudi pri omikanih narodih, sužnjost ali robstvo. Paganstvo je dopuščalo, da smejo bogati ljudje imeti sužnje, dovoljevalo je, da bogatin sme smatrati siromaka nič višje nego svojo živino. Stari Rimljani so imenovali svoje sužnje mancipium. To se slovenski pravi toliko kakor orodje. Ubogi siromaki, ubogi sužnji jim torej niso bili ljudje, osebe, ampak le orodje. In s svojimi sužnji so zares ravnali kakor z orodjem. Nek bogat rimski senator je dajal svojim sužnjem prav tečno hrano, da bi se debelili. In zakaj? Samo zaradi tega, da je pozneje meso najdebelejših sužnjem metal za živež svojim ribam. Nikdo, tudi najbolj razsvetljeni duhovi poganskih narodov, se niso upirali protinaravni uredbi suženjstva.

Tedaj je prišlo krščanstvo. Kaj je storila katoliška cerkev v prilog nečloveško tlačanih sužnjem? Krepko se je uprla tudi razdivjivosti ter z vsemi močmi delala na to, da se odpravi suženjstvo ali robstvo. Dolgo se je morala boriti za tlačane pravice ubogih siromakov, a nazadnje je vendarle zmagala in papež Pij II. je proti koncu srednjega veka lahko vskliknil: Hvala Bogu in katoliški cerkvi, sužnjem nima v Evropi noben narod in nobena država več!

Kakor je nekdanj neizmerna množica ljudij vzdihovala pod jarmom suženjstva, tako vzdihujejo sedaj razni stanovne, kakor kmečki, obrtniški in delavski, pod jarmom denarnih mogotcev ali pod jarmom kapitalizma. Kako tužno stanje ima kmet! Dela od zore do mraka, se trudi, se muči, se ubija, ali vse to mu ne more pomagati! Vsled nekrščanske in kapitalistične uredbe sedanje človeške družbe se izgublja v valovih dolgov, tla ginevajo pod njegovimi nogami. Tudi majhni obrtniški stan stoji pod Damoklejevim mečem. Dokler goljufa in cigani ljudi, dokler napoveduje krize, tako dolgo še morda izhaja, a obrtnik ki hoče stati vzravnan, ki noče hoditi po potih nepoštenosti in nesolidnosti, tak obrtnik je že sojen od sedanje človeške družbe, izhajati ne more, prej ali slej se mu pribije konkurzno naznanilo na prodajniška vrata. In delavci, kako se godi njim? Od vseh krajev nam bijejo na uho vzdih in tožbe o njihovem slabem stanju! Ali nikdo nima usmiljenja s temi nesrečnimi stanovne? Ali nikdo nima srca za nje?

O pač, zlato srce katoliške cerkve ne more prenašati nesreče svojih ljubljenih stanov, zato pa kliče katoliška cerkev po sv. Očetu Leonu XIII. vsem cesarjem, kraljem in knezom, naj skrbijo, da se zopet vrne katoliški duh in krščansko življenje v njih države. Ona opominja vse narode, naj zopet zavladajo med njim zakoni stroge pravičnosti in mile ljubezni. Uboge stanovne same pa vabi, da se zbirajo pod praporom raznih društev, da si z združenimi močmi in s krepko organizacijo tem lažje pridobijo svojih svetih pravic. Katoliška cerkev je strla s svojo velikansko moralno silo suženjstvo poganstva in z isto silo bo premagala tudi zmaja sedanjega kapitalizma. Za to pa se oklepajmo svoje prijateljske katoliške cerkve, zbirajmo se pod njenim praporom, da nam tem prej zasije solnce boljše, srečnejše bodočnosti . . .!

Mili darovi za družbo vednega čiščenja: Sv. Benedikt v Slov. gor. 8 gold. 88 kr., Rogatec 4 gld. 9 kr., Žetanje 12 gld., Kalobje 5 gld., Skomre 1 gld. 5 kr., Čadram 5 gld., Podčetrtak 6 gld. 14 kr., Trbovlje 15 gold., Braslovci 23 gold. 67 kr., Galicija 21 gld. 50 kr., Sv. Peter v Savinjski dolini 16 gld., Remšnik 7 gld., Sv. Marija Magd. v Mariboru 50 gold., Polensak 12 gld. 19 kr., Zagorje 20 gld., Prihova 14 gld., Sv. Lovrenc v Puščavi 5 gld., Buče 7 gld. 66 kr., Skomre 4 gold., Solčava 6 gold., Gornjigrad 2 gold. 52 kr., Brezno 5 gld., Sv. Vid pri Ponkvi 11 gld. 50 kr., Sv. Trojica v Haložah 3 gld., Frankolovo 15 gld., Teharje 41 gld. 74 kr.

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o tobaku.

(Konec.)

Za kadilce in sicer za strastne bi imel le samo nekaj opominov, namreč, da bi se tobaka vzdržali vsaj zjutraj na teš želodec in pa zvečer, predno gredo spat. Nekateri so tako razvajeni, da še pozno v noč na postelji vlečejo pipo, namesto da bi si počili. Tabakarji bi se naj tudi odvadili preveč bljuvati. Ravno s pogostim bljuvanjem si nakopljejo hude želodčne bolezni in jetiko. Najbolj pa škoduje tobak mladini in jo ovira v rasti. Mladenči naj bi se tobaka vzdržali vsaj do 20 leta, ker še tako imajo potem dovolj časa,

da se ga navadijo. Mladi strastni kadilci se navadno udajo tudi pijančevanju in razuzdanemu življenju.

Na kmetih rabijo tobak tudi kot zdravilo in sicer pri ljudeh in živalih. Ako imajo molzne krave krvavo mleko ali pa ako se mleko rado siri, si vedo gospodinje hitro pomagati. Stolčejo namreč nekoliko brinjevih jagod ali pa tudi brinja samega, ga zmešajo s tobakom in s svinjsko mastjo, naredijo male kepice in vtaknejo živinčetu v gobec. Tobakovo vodo pa rabijo matere pri malih otrokih kot mazilo. Ako otroke napihuje ali ako jih nadlegujejo gliste, nakladajo se jim ovitki na trebuh, ki so bili omočeni v tobačni vodi. Li to pomaga ali ne, ne morem jaz odločiti, ker nisem zdravnik, pač pa vem, da se matere hvalijo, da kričeči otrok utihne, ako se mu naloži omenjeni naklad.

Konečno imam na srcu še sledeče: Moj namen v tem spisu je bil, podati kratke črtice tistim, katerim se je priljubil tobak. Žaliti nisem mislil nobenega tobakarja ali mu celo greniti njegovega veselja, ki ga ima s svojo pipo, ampak da vsaj nekoliko ve, kakšna je bila preteklost zelišča, ki ga vedno nosi pri sebi. Tudi žene bi rad opomnil, da bi se preveč ne hudovale nad možem, ako so kadilci. Naj si le privošči tu in tam kakšno pipo tobaka ako jim diši, da so le pridni gospodarji. Kakor vi ljubite kavo, ki tudi zdravju škoduje, tako se je tudi možem prikupil tobak, da se ga ne morejo kar na lepem odvaditi.

Nova knjiga.

Rez trsa in najvažnejši načini trsove izgoje, posebno z ozirom na cepljeni trs. Z 42 barvanimi slikami. Spisal Anton Stiegler, strokovni učitelj na štajarski vinarski in sadjarski šoli v Mariboru. Založil izdajatelj. Maribor 1898. Kamnopolis, tisek in opravilno založništvo «Leykam-ovo» v Gradcu. Cena 2 gld. 50 kr.

To je naslov kaj lepemu delu, katero je spisal in obelodanil v nemškem in slovenskem jeziku tudi nam Slovencem, zlasti slovenskemu razumništvu na Spodnjem Štajarskem dobro znani strokovnjak na polju vinarstva, g. Anton Stiegler. Na 1 poli in na 13 tablicah z 42 barvanimi slikami razkazuje in opisuje g. pisatelj rez in navadnejše načine izgojevanja in napeljavanja trsa. Slike so prav dobre, jezik (prelagatelj g. Ivan Belé) je priprost in lahko razumljiv, posebno nam ugaja lepa, pristno domača terminologija, katere se je kolikor toliko dosledno posluževal g. prelagatelj. Povsodi, kjer se je zdelo g. pisatelju primerno in umestno, opozarja tudi na izgojevanje požlahtnjenih trt in na to, kako se streže trsu po letu. Kdor se toraj hoče seznaniti s pravilno rezjo trsa, (pri nas viničarji in pogosto njih neuki pomagači (otroci) ne obrezujejo vselej, kakor bi morali,) se seznaniti z načinom, kako dobi trs po primeren obrezavanju (seveda tudi požlahtnjeni) določeno obliko in kako se zopet po rezi ohrani v tej obliki, potem, kako je streči trsu po letu, naj seže po Antona Stieglerja knjigi. Zlasti opozarjamo šolska vodstva in krajne šolske svete na to delo. —pr—

Sejmi. Dne 27. junija pri Sv. Križu na murskem polju, Sv. Lovrencu na dravskem polju, v Cmureku. Dne 30. v Žrečah pri Konjicah, pri Sv. Petru v Gornji Radgoni, v Turniščah, Ternovcih, Olimju, Imenem, Reichenburgu, Sopotah. Dne 1. julija v Spodnji Polskavi. Dne 2. v Pletrovčah, na Tinjskem, v Šmarju pri Jelšah, Poličanah, na Črnigori, Polensaku, pri Št. Ilju pod Turjakom in na Remšniku.

Dopisi.

Iz Kozjega. (Naši nasprotniki.) Nedavno smo sedeli v neki pošteni gostilni v Kozjem. Kar se oglašita dva možicelna,

odpadnika slovenske domovine. Hudo začeta napadati naše vrle slovenske in krščanske kmete, posebno pa še domače duhovnike. Škoda da nosita krščansko ime, ker bolj verujeta v grajščinskega oskrbnika, kakor pa v Boga! Naši vrli krščanski kmetje so jima prav rezko odgovarjali na njune napade. Jeden izmed teh možiceljnov je bil pred dvema letoma tudi socijaldemokratični agent, kakor sem slišal od poštenih mož, ki so ga videli zahajati k socijal-demokratičnim shodom in pridigam. — Tudi g. V. je hud nasprotnik Slovencev in sv. vere. Na Telovo se je vršila procesija in tej so se tudi pridružili naši vrli slov. gasilci. Ali čujte! Ta g. V. je zahteval, naj naši slovenski fantje in možje denejo na čake hrastove liste, ki so nam Slovanom znamenje nemškutarstva. Toda naši fantje in možje niso hoteli teh želodarskih znamenj nositi, kajti dobro vedo, da jih je rodila slovenska mati in gojila. Slava jim! Še nekaj je razjarilo tega g. V., in sicer naše novo ustanovljeno katol. politično društvo, posebno pa streljanje topičev pri tej priložnosti. Streljanje ga je tako pretreslo, da je zakričal: bežite norci. Kozjanski Slovenci, zapomnimo si, kako lepe priimke nam daje ta g. V.!

Prav nespodobno je govoril na dan ustanovitve katol. politič. društva tudi mladi Bahčič. Rekel je namreč: Jaz se hočem držati svojega očeta, oče so volili z Nemci, tudi jaz bodem volil z Nemci in z Nemci hočem držati. Izvrstno, dragi moj Bahčič! Z Nemci držati, a od Slovencev zaslužek jemati, to se imenitno sklada. Tudi ti, mladi Ferluga nam torej nisi naklonjen! Oh, kako slab spomin imaš! Pozabil si, da te je slovenska mati rodila in da si slovenske matere sin. Ti sovražiš sedaj oni slovenski jezik, ki te ga je mati učila pri tvoji zibelki. Pomisli vendar, kako dobri so ti tvoji slovenski bratje, čeravno ne maraš več za njih jezik. Ali ješ kruh nemškutarjev, ali ne ješ kruha slovenskih kmetov? Slovenci te redimo, dragi mladi Ferluga, to si zapomni! Pa tudi oni mlajši «Zotler» je pravi posili Nemec. No, kakor oče, tako sin! Vsi ti junaki so se tako bali ustanovitve katoliškega politič. društva, da so pobrali za isti dan svoja sila in kopita ter se šli po livadah in tratih jokati, ker se jim zdi nemštvo v našem trgu jetično. Taki so naši nasprotniki. Ljubi «Slov. Gospodar» toliko za danes, o potrebi še mnogo več.

Krščanski socijalist.

Iz Brezic. (Izborna veselica.) 19. junija priredila je brežiška čitalnica veliki vrtni koncert z godbo in petjem. Udeležba je bila ogromna. Došli so gostje iz vseh sosednih trgov in vasi, kakor tudi iz Kranjske in Hrvaške. Sladki zvoki lepe godbe, mili glasi domače pesmi in ognjevite besede vrlih govornikov razvnele in navdušile so srca vseh. Ko bi se le izpolnila želja, katero je izgovoril g. predsednik v svojem govoru, naj bi ogenj te navdušenosti vedno v srcih plamtel in bodril vsakega, da neumorno deluje v prid milega, a toliko zatiranega naroda. Ni se pri tej priliki pozabilo bratov Čehov, ki so ta dan slavili svojega velikana Palackyja. Hrvati in Slovenci smo jim skupno poslali srčni pozdrav.

Iz Dunaja. (Podporno društvo za slovenske visokošolce) na Dunaju je tekom meseca aprila in maja prejelo še sledeča darila: Sl. posojilnica v Vitanju po vč. g. državnem poslancu Jos. Žičkarju, 10 gld.; Slovenka, ki ne želi biti imenovana 2 gld., (ker to društvo podpira od početka do danes tudi revne slovenske visokošolce, rojene na Štajarskem.) Vč. gp. Fran Zdolšek, župnik pri Sv. Jurju ob Taboru, 1 gld.; vč. g. Jernej Voh, nadžupnik v Konjicah, 2 gld.; g. dr. Jožef Kolšek, odvetnik v Laškem trgu, 1 gld.; g. Kovačič, učitelj pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, 1 gld.;

Za toliko blagih darov bodi najiskrenejša zahvala! Društveni odbor je do konca meseca maja t. l. mej 53 revnih visokošolcev na Dunaju razdelil vkup

1185 gld. 75 nč. (2119 obednic po 25 nč.).

Dalne darove bode hvaležno sprejemal društveni blagajnik vč. g. Fran Jančar, monsignor, papeški častni kamornik, župnik nemškega viteškega reda, na Dunaju, I. Singerstrasse 7.

Iz Ljutomerskih gor. (Nekaj o streljanju proti toči.) Kakor prejšnja leta, nam tudi letos žuga ledeni bič ugonobiti naše upanje. Ker je letos trsek brez velikega razločka po vseh naših goricah nastavljal obilo prežlahnega sadja, katerega bratve se vsakdo veseli, zato nas obhaja vselaj groza, če vidimo in slišimo bližajoče se temno-sive oblake, kateri nam celo do pozne jeseni ne dajo brezskrbno pričakovati pohlevnega dežja. Molitev je sicer prvo sredstvo, s katerim se more odvrčati zaslužena božja kazen, razven tega pa je izumila človeška pamet po božji pomoči tudi različna druga sredstva.

Jedno tako sredstvo je streljanje. Skušnje učijo, da je streljanje proti toči jako dobro sredstvo; kakor je «Slov. Gosp.» že poročal, so lani v nekaterih krajih se streljanjem obvarovali vinograde, oziroma polja pred točo, med tem ko je nas, ki se nismo streljali (ali pa premalo), hudo oklestila. Letos pa smo se tudi tukaj poprijeli strelbe. Kadar se bliža huda ura, tedaj se razlega gromenje možnarjev po širnih ljutomerskih goricah, da se skoraj zemlja trese. Škoda je le, da pri posameznih strelnih postajah zdaj temu, zdaj onemu zmajinka smodnika in se s tem uspešna bramba jako ovira. Temu pa se ne da pomagati, če nima revnejši posestnik za nakup smodnika potrebnega cvenka. Spet drugi so, ki tukaj ne stanujejo in svoje viničarje za delj časa s potrebnim smodnikom premalo preskrbijo, in žalostna resnica je tudi, da se pri nekaterih sicer premožnejših vinogradnikih temu podjetju ustavlja malomarnost, ali celo trmoglavost. Visoko c. kr. vojno ministerstvo je sicer dovolilo za to rabo nekaj tisoč kil smodnika po izdatno znižani ceni, toda kje, kedaj in kako se taisti dobiva, o tem prosimo veččake pojasnila.

Nadejamo pa se, da če nas to leto streljanje obrani pred točo, da se v prihodnje temu nikdo več ne bo ustavljal. Da streljanje nevarne oblake ali razžene, ali pa odvrne, dalo bi se prilično tako le dokazati. Po mirno tekoči vodi plavajo razne smeti, ki so se po daljnem toku nabrale, več ali manj mirno naprej tako dolgo, dokler se vodni tok ne moti; ako pa vržeš na dotičnem mestu kamen v vodo, razdružijo se plavajoče stvari, ali pa plavajo po drugi strani posamezne naprej. Ravno tako moti plavajoče oblake po zračnem toku močni strel, obrnjen proti dotičnim oblakom, posebno če se strelja skozi zato pripravljen, iz železne ploščevine napravljen dimnik. Da pa je k temu potrebno mnogo močnih strel, se razume obsebi. Skoraj se v vsaki megli, katere so nam do sedaj nevarno žugale, bila je toča; dokaz je, ker so na posameznih krajih ledena zrna padala na zemljo, toda dosedaj še, hvala Bogu, brez znatne škode. Po nekaterih krajih na murskem polju pa je toča že precej potolkla.

Zaradi tega se nekateri tamošnji kmetje nad našim streljanjem hudo jezijo rekoč, naše streljanje je krivo, da tam gre toča. Ali bi mar na polju streljanje bilo brez uspeha, ako v vinogradih pomaga? Branite si toraj tudi vi svoje imetje in se nikar ne jezite nespametno nad nami. Vsakemu je menda ljubši pridelek iz svojega posestva nego v nasprotnem slučaju odpis dače, s katerim itak posestnik vselaj škodo trpi. Razven tega pa bi se tudi nevarnih oblakov ložje obranili mi in vi, ako bi streljanje bilo tudi po polju tako mogočno kot pri nas.

Izpod Pohorja. (Zadoščenje učiteljskemu ugledu.) Kdor drugim jamo koplje, sam v njo pade. Resnico tega pregovora poskusil si bo neki kmet pri Sv. Venčeslavu. To pa je prišlo tako-le: V začetku meseca januarja je šolarica M. R. nagloma umrla. Učiteljevi nasprotniki so očeta nahuj-

skali, da je sodnji naznanil, da je učenka baje umrla zaradi preostrega kaznovanja v šoli.

Okrajno sodišče je takoj ukazalo deklico izkopati in po zdravnikih preiskati. Gospodi zdravniki so spoznali, da je deklica umrla na pljučnem vnetju in da je gospod učitelj popolnoma nedolžen.

Hudobni jeziki bodo sedaj morali umolkniti, sicer jih zna zadeti ista ostra kazen, kakor glavnega povzročitelja neresničnih govoric o smrti deklice. Ta je namreč že hudo kaznovan od posvetne oblasti. Božja pravica bo pa znala najti še tudi one hudobne jezičneže, katerim se sodnijskem potom ne more do živega, ki pa so s tolikim veseljem daleč okoli po sosednih farah trosili gorostasne laži čez gsp. učitelja zaradi one umrle deklice.

Razne stvari.

Domače.

† Jožef Jerman.

V ponedeljek je umrl v Sevnici bivši deželni poslanec, Jožef Jerman. Pokojni je bil v dvakratnem zasedanju zastopal v Gradcu brežki okraj. Bil je jako nadarjen in delaven, vsled česar je tudi pri nasprotnikih užival velik ugled. Z gorečim srcem je ljubil slovenski narod ter se povsod neustrašeno potegoval za njegov blagor in njegove pravice. — Čast njegovemu spominu!

(Mil. knez in škof) bodo birmovali v Št. Rupertu dne 25. junija, v Laškem trgu dne 26., pri Sv. Miklavžu dne 27., v Jurklostru dne 28., v Razborju dne 29., v Loki dne 30. junija, v Širju dne 1. julija, v Dolu dne 2., v Trbovljah dne 3., pri Sv. Jedrti dne 4. in v Rimskih toplicah dne 5. julija. — Presvetli vladika so v nedeljo posetili preč. g. kanonika K. Gajseka na Dobrni ter mu čestitali k zlati sv. maši, ki se bo objala dne 6. julija. — V ponedeljek so se odpeljali v svojo rojstno župnijo v Konjice in odtam v svojo rezidenco v Maribor.

(Naši deželni poslanci.) Vsled zadnje velike povodnji smo dobili iz vseh krajev spod. Štajarja žalostna poročila o velikanski škodi, ki jo je napravila povodenj. Več dopisnikov se tudi huduje nad našimi deželnimi poslanci, češ, da se naj bolj odločno potegujejo za uravnavo spodnjestajarskih voda. V tem oziru moramo naše poslance braniti. Oni storijo svojo dolžnost, toda pomisliti moramo, da je spodnji Štajar slovenski, a za Slovence noče nemška deželnozborna večina ničesar dati. Da bi bivali v naših krajih Nemci, že davno bile bi naše vode uravnane. Le plačevati moramo v Gradec, a odtam ne dobimo ničesar. Zato pa naj bo vedno glasnejši naš klic: «Proč iz Gradca, proč od Nemcev!»

(Slovinci v Pragi.) Slavnosti v čast učenjaku Palackyju in časnikarskega shoda v Pragi so se udeležili sledeči Slovenci: dr. J. Sernec, odvetnik v Celju, M. J. Nerat, nadučitelj v Mariboru, Drag. Hribar, urednik «Domovine» v Celju, Jož. Rozman, urednik «Mira» v Celovcu, dr. Ivan Krek, prof. bogoslovja v Ljubljani, Evgen Lampe, sourednik «Dom in Sveta» Ivan Štefe, dor. Karol Bleiweis, Ivan Hribar, dr. Ivan Tavčar, Mirosl. Malovrh, dr. Jož. Kenda, Fr. Podgornik, Ar. Klavžar, dr. g. Gregorin, M. Cotič. Naš list je zastopal č. g. Evgen Lampe.

(«Slovenski Gospodar.») Ker se naš urednik ni mogel udeležiti časnikarskega shoda v Pragi, pozdravil je shod brzojavnim potom, želeč mu obilo uspehov v prilog slovenske uzajemnosti.

(Prenovljen ter povišan zvonik) v Št. Andražu nad Polzelo je bil v nedeljo blagoslovljen.